JUOZAS ERLICKAS

Ateinu su šaukštu

TYTO ALBA

JUOZAS ERLICKAS

Ateinu su šaukštu

ISTORIJA

Klastojo
Vilija Rūta Niauronytė

VILNIUS 2011

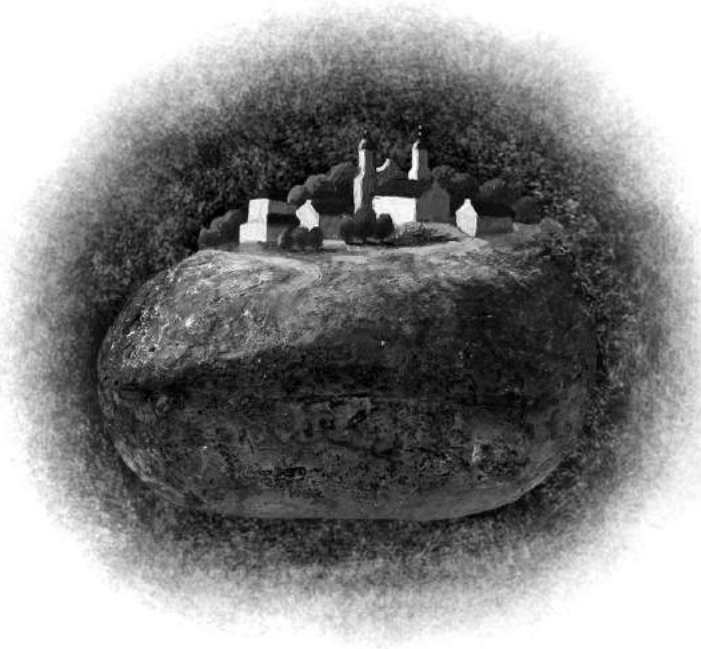

I

PRADŽIOS KNYGA

30 000 000 m. pr. Kr.–2030 Kr. m.

.....
...gimiau aš, kai slinko ledynai,
Kai groja – ne taip kartais šoku.
Prašau: tik nepilkit degtinės –
Ir pats įsipilti aš moku.

Prašau: tik nešaukit į kovą,
Nekelkit aukštyn tarp herojų –
Gana man to kariško stovio,
Kada su savim aš kovoju.

Tiktai nevarykit Europon –
Tarp trijų pasiklystu pušelių.
Neveskit iš kelio, neveskit iš proto –
Ir taip aš ant pačio kraštelio.

Neverskit kas dieną kentėti
Už laisvę anei už Tėvynę –
Mieliau yr man galvą padėti
Ant peties, prie butelio vyno.

...gimiau aš, kai slinko ledynai,
Kai groja – ne taip kartais šoku.
Kai aidi trimitai, kai griaudėja būgnai –
Be parašiuto
Veidu į dugną –
Bet panašiai į žmogų.

Išslaptinti Mindaugo prisiminimai

Prikėlė triukšmas.

– Lietuvos valsty-ybė-ė!.. – rėkavo kažkoks kaušpėdas ar pupų dėdė.

– Įkirskit jam šimtą rykščių, – nurodžiau paloviniams.

– Žeeemėj Lieeetuvooos ąžuolayyy žaliuooos, – įkyriai aiškino iš kažkur atsibastę svieto perėjūnai tundertailai, o gal neandertaliečiai.

– Pakabinkit juos ant ąžuolo šakų, – vėl nurodžiau.

Bet čia ir žmona kad ims rėkt:

– Eik ir kurk Lietuvą!

Įdėmiai nužvelgiau tą moterėlę. „O juk ir jinai sykiu su manim įeis į istoriją“, – šmėstelėjo mintis.

Nė nepajutau, kaip nusijuosiau diržą... Dar šūktelėjau klajojantiems dailininkams, kad užfiksuotų šią sceną ateities kartoms.

Paskui murksojau prie stalo... Vakaras buvo rūškanas, o vakarienė visai surūgusi. Pasmeigiau ietim kažkokį tolimą giminaitį. O ką daugiau veikt? Televizoriaus tai nebuvo!

Atidaviau vakarienę kryžiuočiams ir išėjau iš pilies. Šlapdriba, žvarbus vėjas... Gal Graikijon palėkt? Bet kol nudardėsi vežėčiom... Nei geležinkelio, nei oro linijų... Nieko mes neturėjom.

Ir taip man nyku tapo... „O gal tikrai pakurt valstybę?..“

Taip ir prasidėjo...

Herojinis (1)

Gyveno Mindaugas toksai, pablūdęs buvo jis visai –
Baisiausias iš visų baisių banditų.
Ką pamatys – tą nužudys, kai pasigaus – tai prievartaus
Būdais, tam krašte dar nebandytais.

Bet nesiskundė nieks tada, nes buvo tai tokia mada,
O vienąsyk, kai tykojo jis krūmuos,
Kad ims žaibuoti naktį tą, lyg būtų sprogus kometa,
Net suliepsnojo girios irgi rūmai.

(Gal pasiklydus kometa, o gal ateivių raketa? –
Baisu baisu ten buvo naktį tą!)

Tad nieko keisto, kad nuo tų labai labai ryškių šviesų
Nušvito jam galva ir klykė jis:
„Banditas ir galvažudys esu – vajėzau, kaip baisu!
Paminklo tokiam niekas nestatys...“

Šešias dienas, šešias naktis styrojo krūmuos it baslys,
Sau barzdą rovės, rėkė: „Ką daryt?“
Pamokė Lizdeika žynys (gyveno medžio drevėj šis –
Neleido žmonės durniaus pro duris).

(Neleido durniaus pro duris – juk nežinai, ką padarys,
Net jeigu jis labai žymus žynys.)

Jam tarė Lizdeika: „Kvaily! Esi tu gerame kely,
Daryk ką daręs: ryk, žudyk ir sprink.
Apie tave girdėt toli, kitaip garsėt tu negali –
Tik Lietuva, ką grobęs, pavadink.

Kiek pasikeis pasaulis šis – Justinas „Mindaugą“ rašys,
Atseit kad Lietuvą sukūrė jis.
Daug protingesnį parašys, ne tokį, koks esi ožys, –
Ir patriotų tam krašte privis.

(Ta Lietuva tėvynė mūs – keliskart net Europoj bus,
Bet normalioj pozicijoj – prie ruso.)

O vienąsyk, kai Lietuva bus vėl laiminga ir laisva,
Kai visos bliedės čia vadinsis „mis“, –
Tau kraujas nuo nasrų nudžius, sėdėsi prie Neries gražus
Ir eis ten prie tavęs su gėlėmis...“ –

Kalbėjo drevėj Lizdeika... Atsakė Mindaugas: „Jėga!“
Ir pasijutęs lietuviu – staiga
Išdūrė jam akis lazda, bet – anei gėda, nei bėda,
Nes viską dūrė jau kitaip tada...

(Jis dūrė moteris ir vyrus – buvo durt labai patyręs,
O dabar prie upės sėdi sau pastiręs.)

Naktį dūlinu tamsia gatve...

Staiga prišoka toks žmogelis ir rodo man peilį...

Parodau jam šaukštą ir nueinu.

ISBN 978-9986-16-871-3

9 789986 168713

TYTO ALBA

www.tytoalba.lt